

LA TUIES

— No et sembla que ja s'anarga massa això del Meiro?
— I tant! Trobo que amb un pam n'hi ha ben bé prou.

AQUEST NUMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA QUINTA DE CASTELAR

Narración contemporánea dilecta y vibracionista que ha escrito esta semana todo solo nuestro ilustre director don Eleuterio Rufasta, distinguido esperantista y admirador de la Cachavera.

En este mundo el que se cabezamete y se toma en serio la vida se hace tres piedras y la defeca. Por eso, mi amigo Rufino Castelar, amante de corazón de la Dina Marca, una cupletista muy cachonda del *Moulin Rouge*, dice que no hay que ensopecerse y que la cuestión es ir tirando. Un autor francés muy conocido ¿en qué se parece a un papel viejo? En que Ba-lzac. Los adaptadores de *Marianela*, ópera, ¿qué semejanza tienen con los días de invierno? Pues que los adaptadores de *Marianela* ópera *Quin-tero* y los días de invierno ¡quin-taro! El mejor negocio del mundo es un hotelito de recibir visitas de aquellas, ¿me entienden? ¡Claró! ¡Como que es un negocio de muchos cuartos!

¿De qué color son las aceras? Grises, dirán ustedes. La yerran de medio a medio. ¿No han oído ustedes nunca decir de un hombre que se ha quedado blanco como l'acera? ¿En qué se parece un traje a medio hacer y una señora que está a punto de desocupar? En que el traje está embastado y la señora está embastado interesante.

Para que no digáis, ahora va uno de aquellos poliformes y multiparos. ¿En qué se parece uno que le coge un aguacero, un famoso teatro italiano, la primera plana de *La Vanguardia*, una cosa que llevan las cabras, el fabo de la *Julia* del Parque, casa de la Mamá, la Rita de dicho benéfico establecimiento y lo que me gusta a mí más de la Condesita Zoe? ¿No aciertan, eh? Ni que fuesen gobernantes del antiguo régimen, que tampoco acertaban nunca. Pues ahí va: uno que le coge un aguacero, es cala, un famoso teatro ita-

liano Scala de Milán, la primera plana de *La Vanguardia* esquela mortuoria que te crió, lo que llevan las cabras esquila, el rabo de la *Julia* del Parque, es cola, casa de la Mamá también *escuela de bones costums*, la Rita de dicho benéfico establecimiento escuela al que pasa un rato con ella de tanto que se engresca, y lo que me gusta a mí más de la Condesita Zoe no lo puedo decir porque se enfadaría. ¿Qué es largo, dicen? Más larga es la solución del Banco de Barcelona y todos tan mansos.

Me había olvidado de Castelar. ¡Cualquiera se acuerda a estas alturas! Don Rufino quería fincarse. Fué a ver a unos agentes de traspasos, que se llaman Poch Icart, S. en C., y le propusieron un magnífico negocio. Una quinta espléndida, con agua, gas, telegrafía sin hilos y movimiento de rotación indirecto por una friolera. Y además, una mansión histórica. ¿Quién no, ha oído hablar de la quinta de Castelar?

El hombre, encantado de la vida adquirió el inmueble y aquí fué Troya. A los pocos días se le hundió el techo muerto, se le rompieron unas cañerías y un balcón se le fué abajo aplastando a su respetable y llorada suegra y a un gato que tenía, regalo de *El Profeta Elias*.

El hombre se fué desesperado a ver a un maestro de obras que examinó detenidamente el edificio y le pronosticó una ruina segura.

— ¡Y a mí me dijeron que era un negocio magnífico! — dijo el pobre hombre al ver la encerrada.

— Pero, hombre, le contestó el arquitecto. ¿Qué tiene de particular que el edificio

sea viejo, si es la quinta de Castelar?

RUFASTA

NOTAS TEATRALES

Próximamente se estrenará en el favorecido «Salón Cito» el regocijante vodevil en tres actos punibles y seis cuadros — tres de ellos al vivo — titulado «El desengaño de Pura o el Misterio del Hilo Roto», original de Pierre Weber y copia de don Tranquilino Blas Quito.

La casa «Gilette» se ha prestado graciosamente a facilitar toda la ropa interior que requiere el interesante argumento de la citada obra, que se desarrolla en los tiempos de Adán y Eva.

Continúan con gran éxito en el «Petit Teatre» las representaciones del aplaudido juguete «Los entretenimientos de Safo» en el que rayan a gran altura las bellas señoritas Loulotte, Charlotte, Paulette y Gaby.

Vayan todas nuestras felicitaciones al inteligente y activo empresario señor Ugarte, que es un hombre de quien puede decirse sin disputa que tiene un buen ojo.

Por causas ajenas a la voluntad de la empresa del teatro España han tenido que suspenderse por tiempo indefinido las representaciones del drama «El cacique rural».

Con motivo del XIV aniversario de la fundación del «Centro de jugadores a la morra» tuvo lugar en su local social una solemne representación de «Los pelmazos», que obtuvo un éxito sin precedentes.

A ruegos de numerosos magreadores que a diario concurren al «Cine Mesio», la empresa ha prorrogado por ocho días la proyección de la magnífica película «Las niñas frágiles» de la que hacen una creación el actor cómico Piri-ford y la estrella de la pantalla Lamy Nett.

Con tal motivo se ven cada día más concurridos los salones del «Endiñen Hotel», punto ideal de reunión a las salidas del espectáculo.

NOTICIA DEL EX-TRANJERO

Badalona, 9.—De nuestro enviado especial.— Ha quedado amigablemente solucionado el incidente entre don Aspasio Pérez y don Homobono López, que se cruzaron frases gruesas porque el primero se negaba a autorizar al segundo a abrir una zanja en un terreno vecino.

Reunida en pleno la Junta Protectora de Animales y Plantas, asesorada por un cabo de burotes y por el redactor de notas de sociedad del *Diario de Badalona*, se suscribió un acta en la que el señor Pérez da satisfacción al señor López en todos los puntos retirando cuanto ambos pudieron decir que constituyera ofensa y bebiéndose luego cinco de la dulce cada uno.

Hoy ha principiado a abrirse la zanja en cuestión, con lo que, naturalmente, queda zanjado el asunto.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

A. Joro Bado. Un almacén de vinos se parece a uno que busca un tesoro en el campo en que es-cava.

B. A. Du Lake. La relación de la geometría y de los juegos de azar es una consecuencia de las teorías de Einstein. Una serie de puntos forman una recta, y una serie de puntos forma también una mesa de baccarrat o de siete y medio.

Barcelona, 17 gener de 1924

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Els exigents

Es diu Fifi, es menuda i grassoneta i, des de que la va deixar el xicot, va algunes tardes a fer mitja a un discret refugi del carrer de Muntaner, regentat per una celestina vella i bigotuda.

La Fifi és de les que no es mostren gaire complascentes amb els clients, als qui ja creu fer prou entregant-los-hi el seu cos jove i ardent. Si algun dia en troba un que té predilecció pels plats forts, la noia el rebutja indignada.

Mentre esperaven l'altra tarda que algun senyor pugés a cercar esplai als seus desitjos, la Fifi, mandrosament aeguda en una otomana, llençava, com sempre, les seves lamentacions.

— Mare de Deu, i que en són d'empipadors els homes! L'un ho vol així, l'altre aixà, l'un vol que et quedis nua, l'altre que no et treguis la camisa...

— Ja tens raó, ja — digué la mestressa. — Han canviat molt els temps. Abans no eren tan exigents, els homes. Jo mateixa, quan era jove, si hagués topat amb un home que m'hagués demanat que em banyés cada dia l'hauria enviat a passeig...

Circumstàncies atenuants

Al jutjat de guàrdia, font eterna i inexhaurible de potius, comparegué no fa gaires nits una mare irascible, acompanyada de sa filla i del seu promès.

— Senyor jutge! — cridà la dona posseïda de la més gran excitació. — Vine per aquest poca-vergonya, per aquest canalla que ha violat a la meva filla!

— A veure, a veure — digué el jutge. — Anem per parts.

— Oh! Encara no fa els nou mesos! — interrompí la dona.

— Vol fer el favor de callar vostè. — I dirigint-se al jove, el jutge digué:

— Expliqui's. Com ha estat això?

— Veurà — començà el xicot un xic confòs. — Coses de promesos, sap? Estàvem sols, el dimoni ens ha temptat, sap?

— Bé, bé! — continuà el funcionari. — Digui, senyoreta: el seu promès l'ha violada o no?

La noia baixà els ulls i digué, com atenuant la culpa:

— Ell m'ha violat, si, senyor; però, veurà... jo... el deixava fer...

Les odioses comparacions

El senyor Quimet ha acabat de sopar i llegeix el *Ciero* tot fumant el seu havano. La Lulú, la seva amigueta, crema un egipci tot fullejant un il·lustrat.

— Has vist, Quimet? — diu. — L'aviador Volacurt ha estat deu hores amb l'aparell enlaire.

— Si senyor, jo em dic *Carmen-cita*, i les meves germanes *Lui-sita* y *Tere-sita*.
 — Si, vaja: que totes vostés acaben amb *cites*.

El senyor Quimet aixeca la vista dels telegrams de Madrid i mirant fixament a la xicoteta respon secament:

— I per què m'ho dius, això? Per empipar-me? Doncs l'has errada, perquè has de saber que, sense un bon motor, no hi ha qui se li aixequi l'aparell.

La filla pròdiga

La senyora Mundeta està desesperada i crèguin que en té motius. La Roser, la seva única filla, una xicoteta de disset anys escasos, no està per res més que per xicotets. La treuen de tots els tallers perquè entretenint-se amb l'un i amb l'altre se li fa sempre tard, li fuig els diumenges a l'*Iris*, cada nit fa el tonto per l'escala amb el fill del porter... En fi, una *débacle*.

L'altra nit, la Roser es va entretenir llarga estona a darrera el Pont del Mico amb un botiguer de roba blanca que es va empenyar en comprovar tàctilment tots els seus encisos. Vermella com un pebrot, arribà a sopar a dos quarts d'onze de la nit...

La senyora Mundeta, indignada, l'esperava a la porta amb un llum encès.

— No t'en dones vergonya, barjaula, mala filla! — digué la bona dona indignada. — Comparèixer an aquestes hores i jo aquí consumint-me esperant-he!

La Roser, presa encara de l'emoció soferta moments abans, no trobà millor resposta que mormolar, molt suaument:

— *Bueno*, mamà, *bueno*... Una altra nit... per a que tu no tinguis d'esperar-te... m'enduré la clau!

L'HORTOLA DE SANT BOI

Un bon sastre

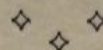
EN Peret, que acabava de cobrar la seva setmanada al moll, tingué l'idea d'anar a fer-se un traje. Entrà a casa d'un sastre del carrer Nou de la Rambla, es va fer ensenyar un mostruari, trià la roba, escollí el folro i es feu pendre la mida.

El sastre, que era un xicot molt amable, quan tocà el torn al pantaló li preguntà molt seriós:

— On carregueu, mestre?

— Jo? — respongué tot extranyat en Peret. — A can Vidal i Ribas.

UN DEL GREMI

L'auto del senyor Regordosa

DURANT la gran guerra, el senyor Regordosa, que posseïa un modest negoci de samarretes, va guanyar una fortuna més que respectable. En arribar l'armistici ja s'havia fet quatre cases, era soci de Caçadors, gastava anell d'or amb un brillant com un cigrò, i tenia *querida* de luxe. Però li va semblar que tot això no era prou i al cap de poc temps va adquirir un magnífic Rolls Royce que li va costar una petita fortuna.

El dia que li entregaren el cotxe baixà al garatge, s'el mirà i cridant al xòfer li digué:

— Prepari l'auto que sortirem.

— On anirem, senyoret?

— Anem un xic a fer el caca pel Passeig de Gràcia.

F. AVALL, HARGA

— Però que vols arruinar-me, Irene? Una pell de cinc mil pessetes!
— Fill, ja se sab que les bones pells resulten cares!

— I quins són els polvos que t'agraden més?
 — Els d'en Lluís.

El cansanci d'en Feliu

EN Feliu estava promès seriosament — de lo més seriosament que pot imaginar-se amb la Carmeta, una noia rodanxona, ull violent, bonica com un pecat — on hi ha cosa més bonica que un pecat, encara que el *vulgo* pensi lo contrari? — i amiga de fer tota la grimègia que permetien algunes que altres absències de la seva mare, la senyora Caterina, que venia fruita a la Boqueria i a les nits anava a cuidar malalts.

Els dos promesos haurien estat, doncs, en el millor dels mons si no hi hagués hagut entremig la Lluïsa, la germana de la Carmeta, que tenia dos anys menys que aquesta, però era més mal intencionada que un Miura i sempre els deixava anar alguna pulla.

Sort que la Lluïsa treballava fora de casa i arribava tard, de manera que la Carmeta i en Feliu, les nits que la senyora Caterina havia anat a vetllar, podien fer les seves entremaliadures sense que ningú els molestés.

Mes veu's aquí que una nit, mentre estaven tots dos la mar d'engrescats i s'apropava el moment de suprema felicitat, se sentí grunir el pany de la porta i la Lluïsa féu la seva entrada al pis. En Feliu prou hauria volgut en aquell moment interrompre l'agradosa feina a que tots dos s'entregaven, però els seus nirvis excitats pogueren més

que ell i fou per un verdader miracle que sa futura cunyada no l'agafà amb les mans a la *masa*, i qui diu la *masa*, diu aprop de la *tuiés*.

La Lluïsa devia no obstant notar quelcom anormal al remarcar l'agitació amb que en Feliu la rebé, i uix li digué:

— Què tens, noi, que estàs tan vermell?

— Rés, que he fet tard i he vingut cansat...

— Ah, si? — preguntà la Lluïsa. — *Conque...* cansat, eh? I has corregut? — BIT LLETA

Oh, la canalla!

EN Sebastianet té cinc anys i és una criatura de lo més entremaliat que corre.

Quan no crida perquè vol alguna joguina de la seva germaneta, mareja demanant el brenar, i quan ja té la panxeta plena s'en va a estirar les faldilles a la minyona per a que el porti a passeig. Al seu oncle, en Martí, que té vint-i-dos anys i és viatjant, el torna boig demanant-li cromos, caramelos i joguines.

Ara fa uns dies que en Martí, es mostra menys assequible a les carícies i a les demandes del seu nebot. És que el pobre viatjant, anant per aquests mons de Deu va rebre del carpó, i, naturalment, no està per brocs.

L'altra nit el xicot arribà cansat i avorrit i es vegé desseguida assaltat pel seu nebot.

— Tiet, tiet, dom un caramelo!

— Si no en tinc, maco!

— Et dic que sí!

— No, home, no!

— Bé ho he sentit jo aquesta tarda quan ha vingut el senyor Peret que li deies que tenies bobons...

FI BLADA

Una lliçó d'aritmètica

EN Carlets estava desesperat. En tenia motius. La Riteta, la seva amigueta, li havia escrit una lacònica, però expressiva tarja, concebuda en els termes següents:

« Inoblidable Carlets. Necessito 1.000 pessetes per aquesta tarda. Envia-me-les pel botones del Equestre. T'abraça i t'estima molt la teva

Riteta. »

A la cartera que tenia overta davant d'ell només s'exhibien quatre bitllets de vint-i-cinc i al seu portamonedes no hi havia més enllà de tres naps...

Què fer? Dir que no els tenia? De cap manera! L'enginy salva molts compromisos. En Carlets agafa els vint duros en paper, els fica en un sobre i l'envia a la Riteta amb la missiva següent:

« Videta meva: T'envio les cent peles que m'has demanat. Ah! I tingues en compte, per un altre cop, que cent només s'escriu amb dos zeros... »

G. ASPAR DENYA

NOVEL·LETA

CAPÍTOL SEGON

Suaument, sense sotracs, la Laieta anava furgant en el cervell febriscent del senyor Ramon amb la persistència de l'artífex que ha posat tots el seus amors en la realització de la seva obra mestra i no oblida detall per a completar-la.

Neta, endressada per temperament, quan ella servia al senyoret, s'escampava al seu voltant una flaire de bugada i un lleu cruixir de roba planxada, que feien endevinar, dessota el vestit, la tivantor dels enagües, la blancor de les calçetes breus i ornamentades de puntes diminutes, el tornasol de la mitja negra enfundant la carn temptadora...

I el senyor Ramon sentia allavors el fibló de la luxúria que l'agullonava, i, macilent, amb pas insegur, cercava un recó des de on podés veure sense ésser vist i s'entregava febrilment, idiotament, als plaers artificiosos de l'espasme forçat.

Ella, astuta, no havia perdut aquest detall i, perversa, procurava excitar al senyor Ramon passant ràpidament per davant d'ell sense dar-li temps a que ni de vista podés gosar-la en el moment suprem.

El pobre aristòcrata, poc a poc s'anava trobant

... i reapareixia en la seva imaginació, la opulenta figura de la serventa...

més esclau de la seva serventa. Feia dos mesos que la tenia a casa, que estava constantment en contacte amb ella, i cada dia s'en sentia més allunyat.

I no obstant, la desitjava; sentia la necessitat d'estar aprop d'ella, de parlar-hi, d'abraçar-la, de rebregar-la en els seus braços, de menjar-se-la a petons...

Aquella tarda diumengera de primavera el senyor Ramon, ajassat al llit per fer la mig-diada, es revolcava neguitós damunt de l'edredó polí-crom; sentia que la sang li rebotia per les venes i que els nervis el formiguejaven per tot el cos.

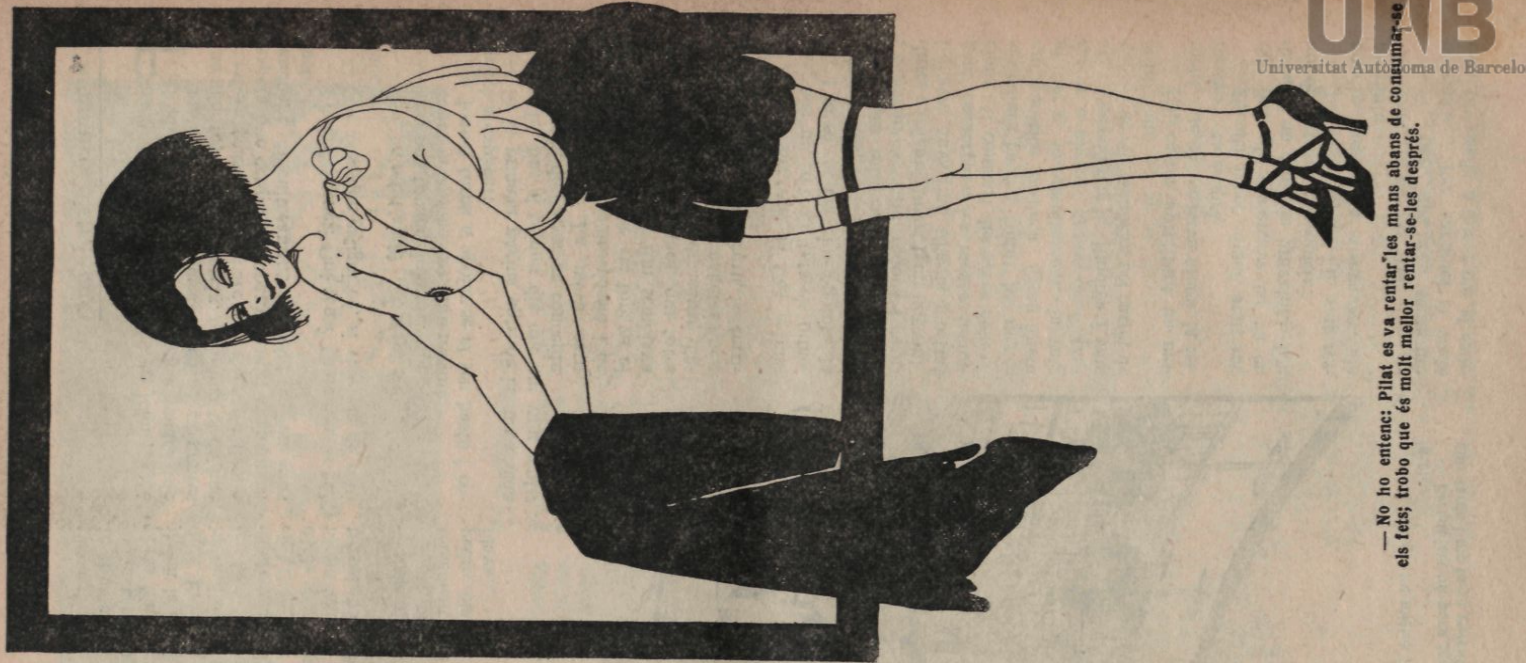
Durant el dinar, la Laieta, més hermosa que mai, l'havia excitat de tal manera, que hagué de fer un esforç sobrehumà per no tirar-se-li al damunt com una fera.

Ara, el senyor Ramon, en la pau isolitud de la seva cambra, la recordava severament abillada amb el seu vestit negre, el devantalet

— Ja m'ho semblava, que el seu mal no volia soroll...

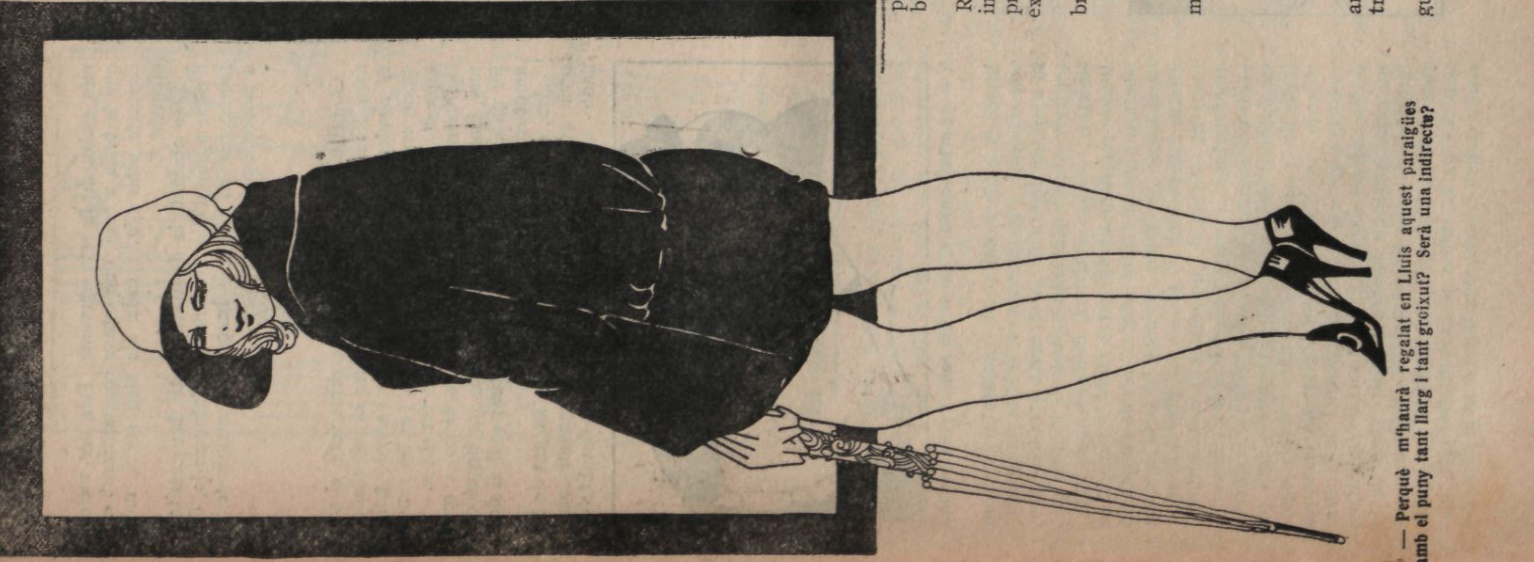
breu i la graciosa còfia que li orlava el cap com una diadema, i reapareixia en la seva imaginació la opulenta figura de la serventa apetitosa com un fruit sabrós. Veia entre núvols de rosa els pits ubèrrims, fermes, reptadors, desbordant-se impetuosos per damunt del pitet blanc i movent-se suaument a una i altra banda, en una temptació irresistible. Les mans, goloses, se n'hi anaven atretes com per imà misteriós i els dits els haurien resseguit suaument, quietament, sospesant-los, amorosint-los, acaronent-los i fent-los rrelliscar a petits pessics sense poder-hi fer presa per la duresa escultòrica de la carn. Ell els hauria volgut fer sortir de la seva presó de barnilles i seda i joguinejar-hi com si fossin dugues colometes blanques amb els seus becs rosats i atraients. I de la visió de les àmfors de vida, passava a la de les cuixes mòrbides, potents, acusant sota els plecs de la fandilla les seves línies perfectes, robustes, que convidaven a l'adoració i al xuclèt. I desseguida rememorava les anques pietòriques, flexibles, vinculadisses, que es gronxaven dolçament al ritme del

— No ho entenc: Pilat es va rentar les mans abans de consumir-se els fets; trobo que és molt millor rentar-se-les després.

— Creu-me; a n'aquestes altures, les baixades són molt perilloses!
— Ca, dona! Amb un xic de precaució, les baixades no han de fer por a ningú.

— Perquè m'haurà regalat en Lluís aquest paraigües amb el puny tant llarg i tant groixut? Serà una indirecta?

pàs metòdic, reposat, de matrona romana, de la ben plantada Laieta.

I en aquestes evocacions morboses, el senyor Ramon trobava un lenitiu per als seus desitjos insatisfets, que en aquella tarda diumengera i primaveral semblaven fer-se més intensos, més exigents...

Uns discrets copets donats a la porta de la cambra feren tornar a la realitat al senyor Ramon.

— Endavant — mormolà gairebé d'esma.

— Mana alguna cosa, senyoret?

— Entra.

La serventa, vestida de carrer, obrí pausadament la porta i es quedà en el llindar.

— T'en vas?

— Si el senyoret no em necessita...

— No... de moment... Tornaràs tard?

— Com sempre; allà a les set.

— No sé què tinc avui. Estic neguitós...

— Que no es troba bé, senyoret? — preguntà amb molt interès la Laieta. — Es que si no es troba bé, no sortiré aquesta tarda.

— Gràcies, Laieta, gràcies. Els nervis... un neguit estrany...

— No té pas febre? A veure.

Diligent, seriosa, quasi maternal, la Laieta s'apropà al llit del senyor Ramon i amb una mà li agafà la destra mentre amb l'altra li resseguia el front.

Una onada de foc va entorbolir el seny del fingit malalt i un impuls irrefrenable l'obligà a agafar per la cintura a l'opulenta minyona atraient-la impecuós. Ella, displicent, carinyosa, s'abandonà un xic, deixà que els llavis del senyor Ramon esclatessin sonorament en la seva galta camosina i després, atàblement, en to lleument repressiu i donant amb la mà uns copets a la barbeta del seu amo li digué somrient:

— Ja m'ho semblava que el seu mal no volia soroll, senyor Ramon, però el camí de la cura no és aquest que vostè ha iniciat. Se n'ha de parlar d'això i... ja'n parlarem, ja en parlarem, senyor Ramon...

I pausadament, magestuosament, la Laieta sortí de la cambra per anar a fruit de la llibertat d'aquella tarda de diumenge primaveral.

VICTOR RIBALDA

L'avençura d'en Joanet

FEIA dies que jo no havia vist en Joanet. Què tindrà? On serà? Per què no ve a pendre cafè amb nosaltres? Aquestes eren les preguntes que m'adreçava a mi mateix, quan una tarda que m'estava passejant pel Parc a la recerca d'alguna raspeta que cerqués companyia, m'el vaig topar, caminant dificultosament i apoiat en un gros bastó.

— I doncs, Joanet? Què tens? Que no estàs bé?

— Què vols que estigui bé, si vaig ple de cotó fluix?

— Com ha estat això?

— Res, una topada do'orosa.

— Conta-m'ho; deu ésser interessant.

En Joanet tornà a apoiar-se al seu bastó i començà a explicar:

— Es la primera pàgina agre de la meva vida alegre. Jo, fins el primer dia que em vaig sentir malalt, tenia de l'amor un concepte elevat i magnífic. La meva carn ardent s'extremia de passió i de desig cada volta que em topava al pas amb una femella. Em semblava que totes eren boniques, que totes eren bones i que cap era capaç d'amargar, sota les seves manetes fines, veritables juguines de carn, les terribles urpes del mal...

Aquella nit, era fa tres setmanes, feia un fret de tots els dimonis i jo sortia del cine on tota la sessió havia estat al costat d'una morenassa estupenda, d'ulls negres i fascinadors, cara rodona i carns dures i ardents. Devia tenir uns vint-i-quatre anys i no s'havia mostrat gens esquerpa a les meves incitacions. Al contrari, les seves delicioses cuixes havien frotat les meves amb eròtica frisança. Quan fórem al carrer, jo, resoltament, la vaig seguir a alguns passos de distància. Descendírem la Rambla i vaig veure que ella tombava pel carrer de Sant Pau.

A mig carrer, aprofitant un moment que no passava ningú, la xamosa xicota es girà:

— Escolti, jove! — digué amb una veu que ella s'esforçava en va en donar-li un caire de gravetat. — Em vol dir per què em segueix?

— Jo? Per... res... — li vaig respondre, sorprès per la seva decidida pregunta.

— Com vol dir per res?

— Si... per... una cosa sense importància... Per sapiguer si vostè està disposada a donar-me el com-

plement de lo que m'ha anat entregant a compte al cine.

Per tota resposta, ella somrigué i em mostrà la porta d'un *meublé* pròxim. Quasi a saltirons pujàrem la escala estreta i quasi fosca que hi conduïa. Encara no ens vàrem trobar a dintre la cambreta discreta i confortable, ella s'em tirà al coll i em besà la boca. El seu perfum de femella jove i càlida acabà d'encendre els meus instints de mascle. Com una bèstia em vaig abraonar damunt d'ella, *pantejant d'emoció*. Per tres vegades esgotàrem la copa del plaer, tornant-me ella, un a un, tots els meus petons i totes les meves carícies...

— I de resultes d'aquella aventura estàs malalt? — vaig interrompre.

— Sí, no! Ves qui ho havia de dir que un acon-teixement que jo creia haver-lo de marcar amb pedra blanca l'he hagut de marcar amb pedra blava...

K. U. PID

— Ja van quatre mistus i encara no he pogut encendre la pipa.

— Perquè ets un poca trassa. La Lulú va venir a casa ahir tarda i me la va encendre desseguida.

ALVOLTANT DEL BRAJER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpfit!

La relliscada

LA Carmeta era una xicoteta d'uns divuit anys, rodona i vermella com una poma i més aficionada als xicotets que les criatures als confits.

D'aquesta afició s'esdevingueren greus disgustos, perquè la noia s'entretenia sempre pel poble, no estava per treballar i es passava el dia pintant-sei arreglant-se. Si només hagués estat això, no hauria sigut res, però lo greu és que un jorn li agafaren uns mareixos, i uns rodaments de cap, li entraren ganes de plorar i de menjar coses estranyes i quan el metge vingué dictaminà que aquell mal no necessitava medecines i que quedaria curat al cap de set mesos, amb una horeta ben curta...

— Però com pot haver estat això, desgraciada? — interrogà la mare de la Carmeta.

— Si... miri... una relliscada... ploriqueixà la noia. Va ésser aquell dia que van venir els manyans a arreglar la reixa de les golfes... sap?

— Sil... Què?

— Jo pujava amb una galleda d'aigua que m'havien demanat, sap? i quan vaig ésser al mig del quarto vaig relliscar i vaig caure de panxa enlaire...

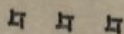
— I d'això...?

— Oh, manà! És que no he acabat. Llavors va venir un dels fadrins per ajudar-me a alçar, però duia una cosa llarga i vermella que a mi em va semblar que era un ferro cremant i en va caure al damunt de la panxa.

— Però com va poguer atravesar-te la roba?

— És que al caure, les faldilles meves van anar enlaire i com que jo no duia pantalons...

PEPOT

El salpasser

DONYA Gertrudis era una *jamona* d'aquelles de deixa'm encendre, que, si bé era un xic de la mànega ample, quan se tractava d'enraonar i de fer broma, procurava no deixar mai en ridícul al seu marit quan la broma prenia caracters aguts d'aquells que sols se solucionen per mitjà de la aproximació i compenetració dels cossos.

Era molt aficionada al *cine* i, naturalment, amb el seu tipu llamatiu sempre trobava algun d'aquets madrugons atrevits que procurava guanyar-se la vida al costat d'ella.

Aquest dia, en el «Kursaal» se li va assentar al costat un jovincel estudiant d'uns divuit anys que amb l'escusa de la pelícola trevà desseguida conversa amb ella. Naturalment, de la conversa en va venir algun que altre arrambament de cuixes, alguna pasadota de mà i fins alguna fregada a n'els pits, però com que el noi ho feia bastant disimulatot i sense descarar-se gaire, ella d'un temperament benèvol, el deixava treballar i feia com si no se n'adonés.

Però el noi s'anava posant nerviós per moments i, aproritant l'ocasió en que a la pantalla es projectava la Revista-Pathé amb l'enterrament d'un personatge, s'apropà molt a donya Gertrudis i en un to baix i mal intencionat, li digué a freg d'orella:

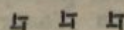
— Fixi's, fixi's aquell escolanet, què té a les mans.

— Ah, si — va fer ella, sense immutar-se; és el salpasser.

I el *madrugon*, alçant el berret que tenia damunt de la seva falda, volgué acompanyar la mà de donya Gertrudis cap a una altra cosa que també ho semblava un salpasser, però ella tota fresca i sense amoïnar-s'hi gaire, li advertí:

— Fixi's, fixi's, amb l'escolanet que bé que sap espolsar-s'el ell mateix!

VAN HEIT

L'enginy femení

ET, senyor Rovelló estava lo que s'en diu que es donava als diables. Perquè, que la seva dona l'enganyava, això ho sabia tothom, però mai, lo que es diu mai, el senyor Rovelló l'havia pogut pescar *tot fregan-t'hi*, que deia la portera de casa.

— Creu, noi, que no sé com fer-ho per aixampar-la

— deia a n'el seu amic Fregatalls. És una gallina, una lloca que sempre està a punt per rebre visita, però no hi ha manera d'ensopir-la. És tan llest! Mira, sense anar més lluny; l'altre dia, es vesteix, s'empolaina ben empolainada, s'omple d'essència, es pinta els ulls, es posa unes lligacames noves, en fi: que es veia ben clar que anava per feina. Jo em vaig fer el distret com si no em donés compte de res, i quan ella sortí de casa, jo que me n'hi en vaig al darrera. La segueixo. Suporto que durant el camí tots els homes que passen se la mirin, li diguin coses i algun que altre me l'arrambi ignominiosament, tot passant, amb gran complacència d'ella. Per fi, s'acaba el calvari. És fica en un xalet del carrer de Muntaner i quan ja ella era a dins, jo logro introduir-m'hi atropellant a botzegades a la criada que em va obrir. Atraveso un corredor, sento sospirs en una habitació i obro violentment la porta. Ja els tinc, em dic jo!

— Els vas atrapar?

— Espera't. Allò era un taller de pintor. Ella estava quasi nua. Portava solament les mitges i la camisa. Ell vestia un pijama de seda crua. Infamel, dic jo en un to melodramàtic i treient una pistola. Per fi hi has caigut! Ja et tinc! Veritat, que tu també t'ho gauries cregut que els havies pescat?

— Home!...

— Doncs, errada. A n'aquell estudi de pintor, la meva dona no hi havia anat per cap cita amorosa.

— Home!...

— Com t'ho dic, creu-me; hi havia anat a fer-s'hi un retrat de *Maja desnuda*.

— Home!!!...

— Però, no et preocupis, ja la pescaré, ja, un dia o altre.

En Fregatalls, que alguna vegada s'havia mirat a la dona d'en Rovelló i l'havia trobat espaterrant, arronçà les espatlles i despedint-se del seu amic, li digué:

— Res, no descansis fins a pescar-la. Sigues enèrgic i constant...

— Gràcies, gràcies — mormolà el senyor Rovelló tot emocionat.

— I, escolta — preguntà amb cert misteri en Fregatalls, — encara vius al mateix lloc de sempre, veritat?...

R. A. PEL

□ □ □

Per quedar bé

EN Manel i en Pasqual passejaven per la Granvia, tot esperant l'hora d'anar a dinar quan va passar una xicoteta que saludà molt carinyosament al primer dels dos amics.

— Què et sembla, aquella noia? — preguntà en Manel al seu company.

— Què vols que et digui, respongué en Pasqual. Jo no la...

I aquí pronuncià un futur imperfecte d'aquell verb que en Maragall deia era el gran auxiliar de la llengua catalana.

— Home! — digué en Manel. És la meva germana!

I en Pasqual, creient reparar l'erro respongué, tot seriós:

— Ah! Així sí!

B. ALDUFA

◇ ◇ ◇

La doble reacció

JA feia temps que la Mundeta es queixava de la vista. Tenia l'ull dret molt flac i no sabia a què atribuir-ho. En Badó, el seu promès, que se l'estimava molt, un dia la va agafar i li va dir:

— Mira, Mundeta, jo no vull que estiguis més temps sense fer-te *visurar* aquest mal que tens. Demà dematí, que és diumenge, anirem a trobar un *curander* del Poble Nou que és molt entès en aquestes coses i que va curar les catarates de l'avi i ja veuràs com et donarà alguna cosa perquè et posis bé.

Així ho feren. L'endemà, cap allà a les deu, en Badó i la Mundeta acudiren a casa del curander. Aquest, que procurava sempre receptar coses inofensives per a no incórrer en cap penalitat si algun dia el denunciaven, es mirà llargament a la noia i digué:

— Vostè, pubilla, no té res de particular, sab? És un xic de *nèmia* que se li ha posat a la vista. Cada nit, al anar-s'en al llit fregui's un rovell d'ou del dia per l'ull i ja veurà com dintre pocs dies ja no tindrà res.

En Badó pagà la consulta a l'home — vint ralets, perquè ho feia barato — agafà a la seva xicoteta i s'en anà tan satisfet.

Passaren algunes setmanes i, si bé la debilitat de la vista de la xicoteta, fos per efecte del remei o per pura coincidència, minvà, el seu ventre, en canvi, començà a adquirir un desenrotll alarmant.

Una tarda — aquest cop sola — la Mundeta tornà a veure al curander del Poble Nou.

— Què? — feu aquest. — Com va això, noia? Oi que ja anem millor?

— Sí, senyor... Però tinc una inflor al ventre que em té molt preocupada i a més, ja fa dos mesos que no venen els pagesos, m'entén?

— A veure, a veure... Que han fet *algo* vostè i el seu promès?

— Oh, res... Seguir el seu remei...

— Com?

— Si... Cada nit en Badó em fregava dos ous per l'ull.

El curander va donar un bot.

— Però, santa cristiana! Un altre cop fixi's com tenen de pendre's les medecines! Jo vaig dir que es fregués un ou per l'ull, però no li vaig dir que dupliqués la dosis!

ANA ALFA BETA

Conte premiat del número passat:

Cada u el passa com sap!

Rètol que vàrem llegir, durant aquestes festes, en una botiga del carrer de Ponent:

« Reyes. Grandes ocasiones a precios económicos. »

Serà una liquidació dels sobirans dels imperis centrals, creiem nosaltres.

Informaciones, de Madrid, també de tant en tant en té de bones.

En la informació de Barcelona parlant del darrer accident ocorregut al Pont del Dragó deia « el puente de Mondragón »; després parlava d'una epidèmia de verola a Montolí — poble que hem cercat en va al mapa de Catalunya — i finalment al donar compte de la denúncia contra el senyor Bertran i Pijoan deia que obeïa a haver publicat una caricatura al *Cu-cut*.

Sort que el número a que ens referim era del dia d'Innocents, o sinó ens hauriem pensat que era que volien fer la competència al *A B C*.

Un anunci de *La Vanguardia*:

« Habitación se desea de 7 a 9 de la noche para ensayar instrumento. »

Si és per a assajar el cornetí o el trombó, ja planyem al llogater. No obstant, també podria esser que es tractés d'una parella ben avinguda. Amb això dels instruments hi ha tantes variants!

De la vida alegre

PER fi s'ha estrenat a l'Edèn el *Crispín Crispán Revue* entreteniment original del trempat periodista i excel·lent amic Enric Tubau. Entre les criatures que hi surten hi ha l'Elofrach, la Pinet, la Domínguez i una colla més que fan una mena de quadres plàstics de deixa'm encendre. També hi fan lo seu les Mary Chelo, la Soviet, l'Iruña, la Ilarri i la Marietina. Sort que a damunt de la *boîte a Buxó* hi ha l'Angeleta, que per un nap et fa passar el mal rato. D'estrella de punta hi tenen la Pilar Berti, una franceseta menuda, però que val un Potosí. Ja és ben cert que al pot petit hi ha la bona confitura. Ai, qui pogués ficar-li el dit!

A l'*Alcàzar* hi tenen al noi Bertini, que imita a les grans estrelles amb molt de salero. També hi ha la Casanovas, més bonica que un sol; la Reina, la ídem de la casa per lo bonica i simpàtica que és; la Macarina, que balla com una baldufa, i la Messeguer, que s'ho pren pel canto seriós quan canta.

Al *Monte-Carlo* treballen el suro la Nati d'Indostan, la Roser Alonso i l'Angeleta d'Artés que toca el violí i ens té tocat el cor per lo bé que ho pela.

Els senyors del *Folies Bergère* segueixen tirant d'Alatdy i de *Rastro a la China*, revisteta molt ben presentada en un dels quadres de la qual hi ha un fado cantat per un minyó—el nom del qual no sabem—que ho fa amb una gràcia i una veu de les que no s'acostumen a sentir pels concerts.

La bella Dorita, la autèntica, aquella que va cremar el clatell a un servidor de vostès, ha debutat al *Pompeia* amb un èxit ruidoso, clamoroso i altres coses acabades en *oso*. L'empresa està disposada a tirar la casa per la finestra i tot s'ho vol gastar en xicotes de preu com els senyors de Terrassa. Per a dintre de poc s'anuncia una gran revista: *La vinguda d'en Tòful*. Veurem què serà.

Al *Sevilla*, l'Angel Romeu — que no té res que veure amb les germanes del mateix nom — segueix fent cuplets i portant aquella agulla. La Mari-Celi, la Corin i la Laura Moreno, són, com si diguéssim, les tres gràcies de la casa. Són els tres puntals de l'escenari, tres puntals capaços d'aixecar uns altres puntals d'allò més groixuts. A n'en *Juanito* li cau la baba sentint-la i a un servidor de vostès se li posa de mal humor el nandu i té que córrer a veure a la Tuies per què el distregui.

La Montiel està de plat fort al *Moulin Rouge*. Jo no sé què dimontri té aquesta dona que encén fins els mistos apagats. La Mejorana encara rifa. Un dia són torrons, un altre un capó. Algun dia rifarà una polla. Ja ho estic veient. La Juanita Torres cada dia està més bonica. Un dia saltaré a l'escenari i li mossegareu una cuixa.

La Gaudina, ara per ara és al *Novelty*, tirant de rumbes, junt amb la Camps i tot un bé de Deu de xicotes que aturdeixen, entre les que es destaca la Zoé, suggestiva com una mala cosa.

Al *Royal*, ademés de la simpàtica Mijares hi ha la Palay i la Bilbaína, la Carola i la Leo-Pons. De nou i en qualitat d'astre hi ha la Raquelita, que ho xafa d'allò més bé.

I fins la setmana que ve, que vos direm si és veritat que al *Principal Palace* fan cine.

EL COSINET DE LA TUIES

— T'agrada aquesta anell?

— Molt, però ja veig que faràs com tots, que quan me regalen un anell, desseguida me la volen ficar.

La marquesa i el jardiner

La marquesa de Conardent semblava que trobés gust en posar neguitós al pobre Quico, el seu jardiner, un xicot al bo de la joventut capaç de tirar-se deu hores seguides de treball al bat del sol i al fort de l'estiu.

Cada matí, allà a les onze, quan el Quico estava entregat en cos i ànima a la tasca de cuidar les flors, la senyora marquesa apareixia en la balconada del seu xalet, s'apoiava en la balustrada i es quedava contemplant al Quico com treballava. Però la bona senyora anava tant lleugera de roba, que sols portava la bata tirada al damunt i el jardiner des de baix podia contemplar un dels més bells panorames que es poden oferir a un home jove per fer-li perdre la xaveta i deixar-lo embabiecat com un ensa.

— I doncs, Quico, com va això, com va? — li demanava sovint la marquesa del balcó estant.

I ell des de baix, obrint uns ulls com unes taronges i contemplant aquell bé de Deu de pantorrilles, de mitges, de lligacames, de cuixes, i de... lo altre, acostumava a contestar invariablement:

— Si, miri, ja ho pot veure, senyora marquesa, trem...pat com sempre!

DON JOAN

— Escolta, bufona, ja torno desseguida, perquè... soc casat, sabs, i necessito...

— Ah, ja ho sé; unes canyetes!

DESDE EL PALCODE L'ONCLE

H^EM començat a pujar la famosa i temible *cuesta de enero*, que fa més por als empresaris i als còmics que a nosaltres la dispesera quan ve a cobrar a fi de mes.

A Romea no hi ha hagut novetat i van tirant de *Vidu trist* i de *La marqueseta que no sap que té*, alternat amb *Els Pastorets*.

En canvi, al Tivoli es prepara aconteixement gros. Hi va la companyia Caballé amb la Saus, la Rossy, que no hem negaran vostès que és un bon vermouh, la Lluró i la Galindo. Hi anirem amb aquella bona fe.

Ahir va debutar al Barcelona els de la companyia Adamuz-González amb *Una mujer sin importancia*. Hi hagué gent i bastants aplaudiments.

Al Goya el senyor Nicodemi ha donat unes quantes funcions en la dolça llengua del Dant. Feren *La vena d'oro*, *La morosina*, *Le tre grazzie* i *L'Aigrette*. Han sigut unes vetllades de teatre selecte en les que hem passat bones estones.

En Santpere i companyia van omplint amb *La senyora vol un nen* i a *Novetats* fan películes en relleu. Què volen que els hi digui, però això dels relleus, en qüestió de cine creiem que és millor apreciar-ho amb les veïnes de seient que a la pantalla. Nosaltres no obstant, una nit que ens varem sentir « morigerados » hi varem fer cap, i havem de confessar que ens varem divertir. Confessem que ignorem el nom de la formidable senyora que teníem al costat, però... fillets quins alts i baixos! Mentres ens anavem guanyant la vídeta, en el drap projectaven « Las dos Huérfanas » i « Faust » que són dos plats forts, dignes d'esser admirats. Ja ho saben doncs els aficionats a la foscor.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

J. Torrats. Es fluixet. — Ark Abot. Anirà amb aquella bona fe. — Bit Lleta. Lo mateix li dic. — Nap Icol. Es més vell que els domassos de l'Ajuntament. — Roc Herol. Primer moros. — Afinat. El trobem de massa bona fe. — R. Vinesco. No ens convenç. — Salt Passer. Ja el savia en Prim quan era jove. — Sin Bomba. L'hem llegit tres cops i no n'hem tret l'entrellat.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra... a 48 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa... a 75 ptes. el 100
 Id., els mateixos a dues tintes... a 60 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
 Talonaris entrega, matriu i dos talons... a 55 ptes. el 100
 Encuadernació, cartró mitja tapa... a 82 ptes. el 100
 Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades... a 70 ptes. el 100
 Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions.
 COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
 i Centres d'Espeífics.

POMPEYA

Tots els dies Companyia de revistes, vodevils de **Victoria Vázquez**
 Èxit de **CARMEN VARGAS**

Monte - Carlo

Tots els dies
 S. M. la Luna-El Talismán de Venus

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENC que fa
 TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

GAMIANI

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

Edició complerta, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

No val a badar!...

La Mundial
 Espalter, 6
 BARCELONA

Qui bada ensopega. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavatges per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCIOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
 Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral. Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la caps.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genitourinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalé, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— Jo voldria que els Reis em portessin un nen ben bufó!
— No sabs que soc Republicà Federal Històric i que gasto sempre gorro frigi?